

Прихована історія сорокового вірша — число сім

Одинадцять і двадцять два

Jeff Pippenger

2026-04-04

Даниїла, розділ одинадцятий, вірш шістнадцятий і вірш двадцять другий, обидва узгоджуються із законом про неділю, що незабаром настане. Виконання вірша десятого у 1989 році привело до Української війни у 2014 році, як це представлено виконанням битви при Рафії у вірші одинадцятому в 217 р. до Р. Х. Вірш одинадцятий до вірша шістнадцятого є також віршем одинадцятим до вірша двадцять другого; тому прихована історія вірша сорокового, як вона представлена у віршах одинадцятому—шістнадцятому, також представлена як історія від вірша одинадцятого до двадцять другого. Прихована історія вірша сорокового представлена у віршах одинадцятому—двадцять другому.

Розділи одинадцятий — двадцять другий

Та прихована історія також представлена в розділах одинадцятому—двадцять другому книги Буття, Євангелія від Матвія, Об'явлення та «Бажання віків». Ці чотири свідки розділів «одинадцятого—двадцять другого» узгоджуються з прихованою історією, бо прихована історія — це вірші одинадцятий—двадцять другий в одинадцятому розділі книги Даниїла. Осердя чотирьох свідків завжди визначає знак завіту, починаючи із завіту смерти, представленого Німродом в одинадцятому розділі книги Буття, і закінчуючи римською блудницею в сімнадцятому розділі Об'явлення.

Сімнадцять

За винятком Матвія, чотири свідки визначають сімнадцятий розділ як середину періоду, який вони ілюструють. Число сімнадцять також трапляється тричі у трьох двохсот'ятдесятирічних пророцтвах, що почалися у 457 році до н. е., 64 та 1776 роках. Дві з цих ліній, (перша й остання), вказують на середину, коли перша лінія від 457 року до н. е. закінчилася у 207 році до н. е., а остання лінія від 1776 року закінчується у 2026 році. 207 рік до н. е. був між битвами при Рафії та Панії, а 2026 рік є серединою терміну останнього президента Сполучених Штатів.

У межах трьох двохсот'ятдесятирічних ліній Птолемей царював сімнадцять років. Між 313 і 330 роками в лінії Нерона є сімнадцять років, і між битвою при Рафії 217 року до н. е. та битвою при Панії 200 року до н. е. було сімнадцять років. Троє з чотирьох свідків одинадцятого — двадцять другого розділів позначають свою точну середину як сімнадцятий розділ. Отже, прихована історія сорокового вірша представлена у віршах одинадцятому — двадцять другому того самого розділу, і чотири свідки одинадцятого — двадцять другого розділів узгоджуються з цими самими віршами. Виконання кожного з

трьох пророцтв по 250 років узгоджується з тією самою історією. Середина підкреслюється як дороговказ, і особливо ототожнюється як символ завіту та печатки Божого народу.

Даниїл дванадцятий

Сьомий, одинадцятий і дванадцятий вірші дванадцятого розділу книги Даниїла визначають завершальний період запечатання ста сорока чотирьох тисяч. Сьомий вірш указує на 31 грудня 2023 року, дванадцятий вірш — на 18 липня 2020 року. Розсіяння, про яке йдеться в сьомому вірші й яке завершилося 31 грудня 2023 року, розпочавшись 18 липня 2020 року, було представлене в альфі й омезі трьох віршів пророчого часу, розміщених у дванадцятому розділі книги Даниїла. Середній вірш про 1290 років визначає історію від 1989 року до близько прийдешнього недільного закону як 30, а тоді 1260 — до закінчення часу людського випробування. Тридцять років, що представляють вік священства ста сорока чотирьох тисяч, і 1260 років, що є прообразом символічних сорока двох місяців з Об'явлення тринадцятого розділу.

Подвійне пророцтво про 30, за яким слідує тисяча двісті шістьдесят років, є символом подвійного пророцтва завіту Авраама та Павла про 400 і 430 років. Середина трьох віршів про час у дванадцятому розділі Даниїла являє собою повстання тринадцятої літери, водночас наголошуючи на завіті та запечатанні ста сорока чотирьох тисяч. Ці три вірші також узгоджуються з прихованою історією та додають іще одне свідчення того, що наголос на середині є символом завіту.

Весна і осінь

До всіх цих ліній ми повинні включити трьох свідків весняних і осінніх свят, викладених у Левиті двадцять третьому, узгоджених і поєднаних із п'ятдесятницьким періодом в історії хреста. Тут розділ є двадцять третім, що є символом Христового діла викуплення. Розділ складається із сорока чотирьох віршів, що символічно представляє 22 жовтня 1844 року. 22 жовтня означає 22 дні жовтня, починаючи з першого дня й закінчуючи двадцять другим днем, таким чином несучи ознаки єврейського алфавіту. Жовтень, будучи десятим місяцем, при множенні на двадцять другий день дорівнює 220.

У єврейському календарі десятий день сьомого місяця був Днем викуплення, а десять разів по сім становить сімдесят — символ часу випробування. Дві тисячі триста років завершилися в 1844 році, коли прийшов третій ангел, як це було прообразно вказано третім указом, що започаткував цей період. Тоді було визначено сімдесят тижнів як час випробування, відведений давньому буквальному Ізраїлеві на початку 2 300 днів, а при завершенні тих днів період випробування для сучасного духовного Ізраїлю був представлений десятим днем сьомого місяця, що дорівнює сімдесяти. 22 жовтня 1844 року є прообразом близького прийдешнього недільного закону, і саме там закінчується символічний сімдесятирічний час випробування для адвентизму сьомого дня, як це сталося для юдеїв, коли було побито камінням Степана.

1844 рік представляє період, коли прибули два ангели: другий — під час першого розчарування, а третій — під час великого розчарування. «44» представляє подвійне послання, як це показано у вістці зі сходу та з півночі у сорок четвертому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла. Двадцять третій розділ книги Левит складається із сорока чотирьох віршів, які поділяють священні свята на весняні та осінні. Ці сорок чотири вірші представляють подвійне послання. Обидві пори представлені двадцятьма двома віршами кожна, тож і весняні, і осінні свята представляють двадцять дві літери єврейського календаря. Коли ці два свідки по двадцять два вірші зводяться разом разом із п'ятидесятницьким періодом, вони утворюють структуру з трьох кроків.

Перший дороговказ складається з трьох частин, за якими слідує п'ять днів, так само, як і останній із трьох дороговказів. Середній дороговказ — це тридцять днів особистого навчання Христом тих, кого помазують як священників для служіння в церкві-переможниці. Левит двадцять третій узгоджується з прихованою історією сорокового вірша.

Серединні точки

Серединою відрізка Книги Буття від одинадцятого до двадцять другого розділу є сімнадцятий розділ, де було встановлено другий крок триступеневого Авраамового завіту та знак обрізання. Самим осередком усіх віршів, розміщених від одинадцятого до двадцять другого розділу, є Буття 17:22:

Але Мій заповіт Я встановлю з Ісаком, якого Сарра породить тобі цього самого часу наступного року. І Він перестав говорити з ним, і Бог вознісся від Авраама. Буття 17:22.

Бог почав говорити до Авраама у першому вірші, а завершив Свою розмову в двадцять другому вірші, тож увесь діалог завіту обрізання був уміщений у пророчий контекст двадцяти двох літер єврейської абетки, тоді як темою цих двадцяти двох віршів був обряд обрізання, що мав бути звершений на восьмий день. Центр, або середина, уривка з Буття — це Божі завітні взаємини зі ста сорока чотирма тисячами, представлені завітом обрізання Авраама. Серединою лінії розділів Буття від одинадцятого до двадцять другого є сімнадцятий розділ, а абсолютною серединою цього розділу є двадцять другий вірш, де Бог припиняє Свою розмову про завіт з Авраамом, тим самим уміщуючи цю середину в контекст єврейської абетки з двадцяти двох літер. Серединою ж цих двадцяти двох віршів, безперечно, є одинадцятий вірш.

І ви обріжете тіло вашої крайньої плоті; і це буде знаком заповіту між Мною та вами. Буття 17:11.

Серединні точки чотирьох уривків розділів з одинадцятого по двадцять другий у Біблії охоплюють три вірші, щоб завершити думку серединної точки.

Оце Мій заповіт, якого ви маєте дотримуватися, між Мною й вами та потомством твоїм по тобі: нехай буде обрізаний у вас кожний чоловічої статі. І ви обріжете тіло крайньої плоті вашої, і це буде знаком заповіту між Мною й вами. І кожний чоловічої статі, коли йому буде вісім днів, нехай буде обрізаний у вас у роди ваші, — той, хто народився в

домі, або куплений за гроші від усякого чужинця, що не з твого потомства. Буття 17:10–12.

Знак є ознакою, яка представляє знамено. Уривок стосується знамена, яким є сто сорок чотири тисячі. Немовля чоловічої статі належало обрізувати на восьмий день, так само як завіт Ноя був укладений із вісьмома душами в ковчезі, отже число вісім уживається для того, щоб поєднати Ноїв завіт з Авраамовим завітом. Вони мають бути філадельфійцями, бо їм належить бути обрізаними, що Павло ототожнює із символом розп'яття плоті. Коли плоть розп'ята, тоді всередині перебуває Божественність Христа, і це поєднання є знаменом; бо, як стверджує сестра Вайт: «Коли характер Христа досконало відтвориться в Його дітях, Він повернеться за ними».

«Людська природа є зіпсованою і справедливо засудженою святим Богом. Але для грішника, що кається, передбачено засіб, щоб через віру в викуплення Єдинородним Сином Божим він міг одержати прощення гріха, знайти виправдання, прийняти усиновлення до небесної родини й стати спадкоємцем Царства Божого. Перетворення характеру звершується через дію Святого Духа, Який впливає на людину, насаджуючи в ній, відповідно до її бажання й згоди на це, нову природу. Образ Божий відновлюється в душі, і день у день вона зміцнюється й оновлюється благодаттю та стає спроможною дедалі досконаліше відображати характер Христа в праведності й істинній святості.

«Олива, якої так потребують ті, що представлені нерозумними дівами, не є чимось таким, що можна накласти лише зовні. Їм потрібно внести істину до святині душі, щоб вона очищала, облагороджувала й освячувала. Потрібна їм не теорія; потрібні їм священні вчення Біблії, які не є непевними, розрізненими доктринами, але є живими істинами, що охоплюють вічні інтереси, зосереджені в Христі. У Ньому міститься повна система Божественної істини. Спасіння душі через віру в Христа є основою й стовпом істини. Ті, хто виявляє правдиву віру в Христа, роблять її явною святістю характеру, послухом Законові Божому. Вони усвідомлюють, що істина, якою вона є в Ісусі, сягає неба й охоплює вічність. Вони розуміють, що характер християнина має відображати характер Христа й бути сповненим благодаті та істини. Їм уділяється олива благодаті, яка підтримує світло, що ніколи не згасає. Святий Дух у серці віруючого робить його досконалим у Христі. Те, що чоловік чи жінка виявляє глибоке зворушення за обставин, які сильно збуджують почуття, ще не є безперечним доказом того, що ця людина — християнин. Той, хто уподібнений до Христа, має в душі глибокий, рішучий і витривалий первень, і водночас усвідомлює власну неміч, не дається обманути й звести дияволу та не починає покладатися на себе. Він знає Слово Боже й знає, що перебуває в безпеці лише тоді, коли вкладає свою руку в руку Ісуса Христа й міцно тримається за Нього.»

«Характер виявляється в кризі. Коли в урочистий голос опівночі було проголошено: “Ось, жених іде; виходьте назустріч йому”, сплячі діви підвелися зі свого сну, і стало видно, хто приготувався до цієї події. Обидві сторони були заскочені зненацька, але одна була готова до надзвичайної потреби, а інша виявилася неприготованою. Характер виявляється обставинами. Надзвичайні події виявляють справжній гатунок характеру.

Яке-небудь раптове й несподіване лихо, втрата близьких чи криза, якась неочікувана хвороба або мука, щось таке, що ставить душу віч-на-віч зі смертю, виявить справжню внутрішню сутність характеру. Стане явним, чи є насправді віра в обітницю Слова Божого. Стане явним, чи підтримується душа благодаттю, чи є олива в посудині зі світильником.»

«Часи випробування приходять до всіх. Як ми поведимося під час випробування і перевірки Божої? Чи гаснуть наші світильники? чи ми й далі підтримуємо їх палаючими? Чи готові ми до всякої надзвичайної обставини завдяки нашому єднанню з Тим, Хто сповнений благодаті та істини? П'ять мудрих дів не могли передати свого характеру п'яти нерозумним дівам. Характер має бути сформований нами як окремими особами. Його неможливо передати іншому, навіть якби той, хто ним володіє, був готовий принести цю жертву. Є багато чого, що ми можемо робити один для одного, поки ще триває милість. Ми можемо являти характер Христа. Ми можемо давати вірні застереження тим, хто помиляється. Ми можемо викривати, докоряти, з усяким довготерпінням і настановою, доносячи вчення Святого Письма до серця. Ми можемо виявляти щире співчуття. Ми можемо молитися один з одним і один за одного. Живучи обачно, підтримуючи святу мову, ми можемо подавати приклад того, яким повинен бути християнин; але жодна людина не може передати іншій власний склад характеру. Належно зважмо на той факт, що ми маємо бути спасенні не як спільноти, а як окремі особи. Нас судитимуть згідно з характером, який ми сформували. Небезпечно нехтувати приготуванням душі до вічності і відкладати примирення з Богом до смертного ложа. Саме щоденними справами життя, духом, який ми виявляємо, ми визначаємо свою вічну долю. Хто вірний у найменшому, той і в великому вірний. Якщо ми зробили Христа своїм взірцем, якщо ми ходили й трудилися так, як Він дав нам приклад у Своєму власному житті, то зможемо зустріти урочисті несподіванки, що прийдуть у нашому досвіді, і сказати від щирого серця: "Не моя воля, а Твоя нехай буде".»

«Саме в час випробування, у час, у який ми живемо, нам слід спокійно розмірковувати над умовами спасіння і жити згідно з умовами, викладеними в Слові Божому. Нам слід виховувати й навчати себе, година за годиною і день за днем, через ретельну дисципліну, виконувати кожний обов'язок. Нам слід пізнати Бога і Ісуса Христа, Якого Він послав. У кожному випробуванні ми маємо привілей черпати від Того, Хто сказав: "Нехай він тримається Моєї сили, щоб укласти мир зі Мною; і він укладе мир зі Мною". Господь каже, що Він охочіше дає нам Святого Духа, ніж батьки дають хліб своїм дітям. Тож нехай у наших посудинах разом із нашими світильниками буде олива благодаті, щоб ми не виявилися серед тих, кого зображено як нерозумних дів, які не були готові вийти назустріч женихові». Review and Herald, September 17, 1895.

Прапором ста сорока чотирьох тисяч, яких прообразно означали Авраамове обрізання та вісім душ у ковчезі, є мудрі діви в притчі, які досконало відображають характер Христа в кризі, що незабаром настане. Цілком доречно, що сестра Вайт завершила цей уривок посланням на Ісаю, адже це місце безпосередньо стосується часу запечатлення ста сорока чотирьох тисяч.

Того дня співайте про нього: Виноградник червоного вина. Я, Господь, доглядаю його; кожної миті напуваю його; щоб ніхто не пошкодив його, бережу його вдень і вночі. Гніву немає в Мені: хто виставить проти Мене в битві тернину й колючки? Я пройшов би крізь них, Я спалив би їх разом. Або нехай він ухопиться за силу Мою, щоб укласти мир зі Мною; і він укладе мир зі Мною. Він учинить, що ті, які походять від Якова, пустять коріння; Ізраїль зацвіте й розпуститься, і наповнить лице світу плодом. Чи вразив Він його так, як уразив тих, що вражали його? або чи він убитий так, як убиті ті, що були вбиті ним? У міру, коли він проростав, Ти судився з ним; Він стримував Свій лютий вітер у день східного вітру. Тим-то беззаконня Якова буде очищене; і оце весь плід — усунення його гріха: коли він зробить усе каміння жертovníка немов крейдяні камені, розбиті на друзки, тоді гаї та боввани не встоять. Проте укріплене місто буде спустошене, і оселя буде покинута й залишена, мов пустиня: там буде пастися теля, і там воно буде лежати, і об'їдатиме його гілки. Коли його галуззя всохне, його обламають; жінки прийдуть і запалять його: бо це народ нерозумний; тому Той, Хто створив їх, не змилюється над ними, і Той, Хто їх утворив, не виявить їм ласки. Ісаїя 27:2–11.

У «день східного вітру», коли очищається беззаконня Якова, а інший клас «людей нерозумних» збирається й спалюється, настає час запечатування ста сорока чотирьох тисяч. У той період той, хто бажає примиритися з Христом, може це зробити, але завершальні події є стрімкими.

Священикам належало бути тридцятирічними, коли вони починали служити, а сто сорок чотири тисячі є Петровим царством священиків, які поновлюють завіт із Богом в останні дні.

І ви самі, немов живе каміння, будуйтеся в дім духовний, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. 1 Петра 1:5.

Священиків було приготовлено до служіння протягом восьмиденного обряду помазання; отже, число вісім є символом помазаного священства, що перебуває всередині ковчега.

Жезл Аарона

Помазане священство ста сорока чотирьох тисяч представлено в ковчезі завіту як Ааронів жезл, що розквітнув. Коли Ааронів жезл розквітнув, це виявило відмінність між Аароном та іншими жезлами племен Ізраїлевих, які не розквітли. У Писаннях саме дощ спричиняє розквітання рослин.

Усі пророки звертаються до останніх днів, тож Ааронів жезл священства уособлює помазання ста сорока чотирьох тисяч у становищі, що відповідає Іллі на Кармелі та міллеритам у 1844 році. Це стосується того моменту, коли виразно виявляється розмежування між істинною та фальшивою вістками пізнього дощу. Це розмежування здійснює Йоїл, коли вказує, що «молоде вино» відтинається від одного класу. Клас, від уст якого відтинається молоде вино, — це п'яниці Єфрема в Ісаї. Це також ті, хто звинувачував учнів у п'янстві в день П'ятидесятниці, і вони ж — бунтарі 1888 року, які пішли за своїми батьками, що були бунтарями 1863 року. Усі ці пророчі лінії узгоджуються з тією лінією,

яку сестра Вайт визначає як таку, що настає тоді, коли світ усвідомлює, що адвентизм знав про вогняні кулі Нешвіла приблизно сто двадцять п'ять років і нічого не сказав.

8, вісімдесят і 81

Число тридцять і число вісім є символами священства ста сорока чотирьох тисяч, які є знаменом останніх днів, що являє собою поєднання Божества й людськості. Число вісім є десятиною від числа вісімдесят, яке є числом вісімдесяти мужніх священників, що разом із первосвященником протистояли цареві Уззії, який намагався кадити в святому місці. Число вісімдесят один являє Божество, поєднане з людськістю, в контексті священства торжествуючої церкви. Історія бунту Уззії пов'язує це священство вісімдесяти одного саме в тій кризі, яка узгоджується з повстанням Птолемея відразу після битви при Рафії. Усі пророки окреслюють останні дні, тому священство Божества, поєданого з людськістю, яке є священством торжествуючої церкви, що складається з вісімдесяти людських священників і одного Божественного Первосвященника, ототожнюється з історією, яка розпочалася у 2014 році, коли була розв'язана війна в Україні.

Середнім розділом дванадцятирядкової лінії Буття є сімнадцятий розділ. Середнім віршем цієї дванадцятирядкової лінії є двадцять другий вірш. Двадцять другий вірш позначає виразне завершення розмови між Богом і Авраамом, що почалася в першому вірші, тим самим визначаючи двадцять другий вірш як кінець пророчої лінії, яка носить знак двадцяти двох літер єврейського алфавіту. Середнім віршем лінії з двадцяти двох віршів є одинадцятий вірш, який, у свою чергу, є середнім із трьох віршів, що визначають знамено ста сорока чотирьох тисяч. Отже, одинадцятий вірш є середнім із трьох окремих віршів, і одинадцятий вірш передає головну істину не лише двадцяти двох віршів, а й трьох віршів, серед яких він перебуває, тим самим визначаючи одинадцятий і двадцять другий вірші як початок і кінець головної думки. Отже, вірші з одинадцятого по двадцять другий у сімнадцятому розділі становлять головну тему розділів з одинадцятого по двадцять другий.

Серединою одинадцятого по двадцять другий розділів у книзі Матвія є шістнадцятий розділ.

Тоді наказав Своїм учням, щоб нікому не казали, що Він є Ісус Христос. Матвія 16:20.

Як і в середині книги Буття, двадцятий вірш позначає завершення певної розмови, що почалася в тринадцятому вірші, коли Христос і учні прибули до Кесарії Филипової.

Коли ж Ісус прийшов у землі Кесарії Филипової, то питав Своїх учнів, кажучи: За Кого люди мають Мене, Сина Людського? Вони ж сказали: Одні — за Івана Хрестителя; інші — за Іллю; ще інші — за Єремію, або за одного з пророків. Він каже їм: А ви за Кого Мене маєте? І відповівши, Симон Петро сказав: Ти — Христос, Син Бога Живого. А Ісус, відповідаючи, сказав йому: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло й кров відкрили тобі це, але Отець Мій, що на небесах. І Я кажу тобі: ти — Петро, і на цій скелі Я збудую Церкву Мою, і брами аду не подолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного: і що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небесах; і що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небесах. Тоді наказав Він Своїм учням, щоб нікому не

казали, що Він — Ісус Христос. Матвія 16:13–20.

Рафія та Паніум

Середній уривок Матвія не лише являє собою окрему розмову й окремий предмет, але так само, як завітна символіка свідчення Буття узгоджується з битвою при Рафії, розмова у Матвія відбувається в Кесарії Филиповій, тобто в Панії. Паній із п'ятнадцятого вірша одинадцятого розділу Даниїла є серединою дванадцятиглавої лінії Матвія, а Рафія з одинадцятого вірша одинадцятого розділу Даниїла — серединою дванадцятиглавої лінії Буття.

250 років, що почалися 457 року до Р. Х., завершилися 207 року до Р. Х., у серединній точці між Раффією з одинадцятого вірша та Панієм із п'ятнадцятого вірша, де сходяться знак Авраамового обрізання і Петрове визнання Месії. У лінії книги Матвія Петро свідчить про своє визнання Христа, Сина Божого, під час Його хрещення.

Симон означає «той, хто чує», а Барйона — «син голуба». Симон був тим, хто почув звістку про хрещення Христа, коли Святий Дух зійшов у вигляді голуба. Хрещення Христа прообразувало 11 серпня 1840 року, коли зійшов могутній ангел із десятого розділу Об'явлення. Той самий ангел зійшов 11 вересня. Петро представляє тих, хто визнає 11 вересня випробувальною звісткою покоління ста сорока чотирьох тисяч.

Петро представляє тих, хто застосовує методологію рядок на рядок. Він є «сином» голуба, тож як син він символічно представляє останнє покоління. Петро є символом останнього покоління, і через символічну нумерацію свого імені він представляє сто сорок чотири тисячі. Петро представляє останнє покоління, яке чує звістку про наділення силою, коли Христос з'являється в пророчій лінії. Петро розпізнав звістку, пов'язану з хрещенням Христа, і тому Петро міг ототожнити Ісуса як Помазаника, що є Месією єврейською і Христом грецькою. Петро представляє тих, хто розуміє, що ангел із Об'явлення вісімнадцятого розділу, який зійшов 11/9, також зійшов 11 серпня 1840 року. Петро представляє тих, хто розуміє 11/9 як дороговказ, який утверджується лише свідченням двох або трьох ліній.

Визнання Петра полягає в тому, що 11 вересня ідентифікує прихід третього горя, яке є вісткою випробування для останнього покоління. Це визнання є тим місцем, де змінюється ім'я. Авраам перебуває в Рафії, а Петро — в Панії, безпосередньо перед хрестом. Між Панією і хрестом Петро відвідає Гору Переображення. Саме в Панії Симон стає Петром, коли він дав своє визнання вістки випробування для свого покоління. Для ста сорока чотирьох тисяч цією вісткою випробування є іслам третього горя, який увійшов у пророчу історію 11 вересня.

Початок випробування адвентизму розпочався 11 вересня, а наприкінці випробування адвентизму ісламська звістка третього горя визначає, коли і де ім'я Симона змінюється. Звістка, яку Петро розуміє наприкінці і яка на початку була прообразно представлена звісткою 11 вересня, є виправленою звісткою вогняних куль Нешвілла. Там свято сурм

настає у поєднанні з вознесінням знамена та зачиненими дверима Дня Спокути.

Ми продовжимо розгляд цих питань у наступній статті.